

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **L. K.,** zast. Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 6, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy,** se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2012, č. j. MSMT-31371/2012-30/300, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2015, č. j. 29 A 5/2013 - 299,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který mu bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacen k rukám jeho zástupkyně Mgr. Barbory Kubinové, advokátky se sídlem Milešovská 6, Praha 3, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2012, č. j. MSMT-31371/2012-30/300. Tímto rozhodnutím žalovaný zrušil rozhodnutí Masarykovy univerzity ze dne 1. 6. 2011, č. j. MU/34925/2011/RMU, a řízení zastavil. Zrušeným prvostupňovým rozhodnutím Masarykovy univerzity byla zamítnuta stěžovatelova žádost o uznání jeho vzdělání ze Zakarpatské státní univerzity.

[2] V napadeném rozsudku krajský soud uvedl, že při posuzování věci vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, který se týkal obdobné věci stejného účastníka.

[3] Krajský soud se neztotožnil s námitkou nicotnosti správního rozhodnutí z důvodu vnitřní rozpornosti. Zdůraznil, že pokud by byla součástí odvolání námitka nicotnosti, musel by na ni žalovaný reagovat. Podstatné však je, zda námitka obsahově poukazuje na nicotnost rozhodnutí, nikoli jak je námitka nazvána. Uvedení § 89 a § 90 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o vysokých školách"), nicotnost rozhodnutí nezpůsobilo. Odvolací námitka vznesená stěžovatelem svým obsahem námitkou nicotnosti nebyla.

[4] V podání ze dne 27. 5. 2015 stěžovatel vznesl další námitku nicotnosti správního rozhodnutí, a to z důvodu, že jej nepodepsal rektor Masarykovy univerzity, ale prorektor. Krajský soud k tomu uvedl, že námitka se týká funkční, nikoli věcné nepříslušnosti. Funkční nepříslušnost však nemůže být důvodem nicotnosti, může být důvodem pouze nezákonnosti rozhodnutí. I námitka, že rozhodnutí žalovaného bylo podepsáno Mgr. Karolínou Gondkovou, by se mohla týkat jen funkční nepříslušnosti. Krajský soud neměl pochybnosti, že by Mgr. Gondková byla jako ředitelka odboru oprávněnou úřední osobou, současně zmínil, že námitka, že ve spise není založen záznam o určení úřední osoby, byla uplatněna po lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.").

[5] Krajský soud neshledal důvodnou námitku porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „správní řád"). To, že stěžovatel nebyl seznámen s tím, že podkladem rozhodnutí se stala jím samým podaná žádost u Západočeské univerzity v Plzni, nebylo vadou, pro kterou by bylo třeba rozhodnutí žalovaného rušit. Stěžovatel si totiž musel být vědom toho, že takovou žádost podával a § 36 odst. 3 správního řádu, který zakládá právo seznámit se s podklady rozhodnutí, však nezahrnuje právo na to, aby byl účastník seznámen se závěry, které teprve hodlá správní orgán přijmout.

[6] Dle napadeného rozsudku žalovaný správně posoudil překážku litispendence. Stěžovatel podal dne 30. 11. 2010 u Západočeské univerzity v Plzni žádost o uznání svého vzdělání získaného u Mezinárodního institutu podnikatelství a práva v Praze akreditovaného Zakarpatskou státní univerzitou. Shodné skutečnosti (s drobnou výjimkou) uvedl i ve své žádosti podané dne 5. 4. 2011 u Masarykovy univerzity. Krajský soud uvedl, že v obou případech bylo řízení zahájeno ze stejného důvodu, tedy na stěžovatelovu žádost, a předmět řízení byl totožný, neboť stěžovatel se domáhal vydání osvědčení o uznání jednoho konkrétního vzdělání. Zahraniční vysokoškolské vzdělání lze uznat pouze jednou.

[7] Jako nedůvodnou krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti a jejího doplnění

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že krajský soud se vyhnul jeho argumentaci ohledně otázek, kterými se zabýval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 153/2014, a to přesto, že ve svých podáních s tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu nesouhlasil. Namítl proto, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Krajský soud uvedl, že mu nepřísluší polemizovat s názory Nejvyššího správního soudu ve shodné věci, naopak je povinen se jimi řídit. Stěžovatel namítl, že pokud se soud domnívá, že je vázán něčím, čím vázán není, jde o jinou vadu řízení.

[9] V kasační stížnosti byl za nesprávný označen názor, že závěry Ústavního soudu vyjádřené v nálezech sp. zn. I. ÚS 654/03, II. ÚS 523/02 a I. ÚS 220/04 jsou nepřenositelné na případ, kdy je správní řízení zastaveno z důvodu litispendence. Stěžovatel v dané souvislosti poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1534/08, z něhož vyplývá, že ve správním soudnictví je povinností Nejvyššího správního soudu zrušit napadený rozsudek z důvodu nevypořádání námitek účastníka, i když Nejvyšší správní soud může na základě spisu jednoznačně dospět k závěru o jejich nedůvodnosti.

[10] Stěžovatel dále tvrdil rozpor rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 153/2014, z něhož vyšel krajský soud, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 9 As 250/2014 - 171. V prvním případě Nejvyšší správní soud dle stěžovatele dospěl k závěru, že nemožnost předestřít argumentaci nemohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, ve druhém případě však dospěl k závěru, že obdobná vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[11] Pokud by se nedalo uvažovat o překvapivosti rozhodnutí za situace, kdy odvolací orgán napadené správní rozhodnutí zruší a řízení zastaví, není zřejmé, jak může účastník řízení očekávat, že řízení bude zastaveno, a případně se proti takovému postupu vymezit.

[12] Z hlediska § 36 odst. 3 správního řádu nemůže být rozhodující, ani zda nově pořízeným podkladem byla skutečnost účastníkovi známá, ani zda bylo následně vydáno rozhodnutí meritorní či procesní. Důležité je jen to, zda šlo o podklad, o němž účastník nevěděl. Právo na spravedlivý proces nemůže být závislé na tom, jakým způsobem řízení skončí.

[13] Stěžovatel považuje za nesprávný názor, že u obdobných studijních programů se porovnávají hrubé rysy. Namítl dále, že krajský soud v době vyhlášení rozsudku nevěděl, že je zavázán posoudit, zda jedna z odvolacích námitek poukazuje objektivně na vadu nicotnosti a zda je či není určující pouhé označení námitky jako námitka nicotnosti. Dále nesouhlasí s postupem krajského soudu, který opsal část rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ans 3/2013, kde však byla řešena jiná námitka nicotnosti založená na zcela jiném skutkovém stavu.

[14] Dle názoru stěžovatele je prvostupňové správní rozhodnutí vnitřně rozporné. V jeho výroku se uvádí, že žádost o uznání byla zamítnuta dle § 89 odst. 1 písm. b) a § 90 zákona o vysokých školách, což je v rozporu s odůvodněním, dle něhož nešlo o vzdělání získané na zahraniční vysoké škole a v takovém případě nelze postupovat dle § 89 a § 90 zákona o vysokých školách, neboť zde není co uznávat. Nezáleží na tom, zda

prvostupňové správní rozhodnutí je skutečně nicotné. Zásadní je, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jelikož nereaguje na námitku nicotnosti. Soud nemůže nahrazovat chybějící části přezkoumávaného správního rozhodnutí. Objektivní povaha vady je bez významu v situaci, kdy žalobce v rámci své argumentace uvedl, že jde o vadu, která způsobuje nicotnost.

[15] Dalším důvodem nicotnosti prvostupňového správního rozhodnutí je dle stěžovatele to, že nebylo podepsáno rektorem vysoké školy, ale prorektorem. Dle § 90 odst. 1 zákona o vysokých školách rozhoduje o uznání zahraničního vysokoškolského studia a kvalifikace rektor. Ve správním spise není doklad o tom, že prorektor byl pověřen zastupováním rektora ve věci uznávání zahraničního vysokoškolského studia. Ani pokud by takové pověření existovalo, nešlo by o platné pověření. Oprávněnou úřední osobu zde určuje přímo zákon o vysokých školách. Ani dle § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách se nemůže nechat rektor zastupovat prorektorem v rámci správního řízení. Ust. § 10 odst. 4 zákona o vysoké škole dopadá jen na samosprávnou působnost vysoké školy, nikoli i na výkon státní správy, kterou byla škola pověřena.

[16] I rozhodnutí žalovaného považuje stěžovatel za nicotné, jelikož má za to, že osoba, která jej podepsala, není oprávněnou úřední osobou, a nejde proto o projev vůle žalovaného. Správní spis neobsahuje doklad o tom, že by šlo o oprávněnou úřední osobu. Krajský soud tuto námitku pojal jako námitku funkční nepříslušnosti. O námitku funkční nepříslušnosti nejde, neboť stěžovatel netvrdí, že by rozhodoval nepříslušný správní orgán či jeho nepříslušný útvar.

[17] V doplnění kasační stížností stěžovatel namítl, že krajský soud nerozhodl o změně žalobního petitu. Uvedl, že v žalobě navrhoval zrušení rozhodnutí žalovaného, přičemž v podání ze dne 27. 5. 2015 nově navrhl, aby soud prohlásil, že rozhodnutí žalovaného je nicotné, a pro případ, že by soud dospěl k závěru, že není nicotné, tak aby jej zrušil. Krajský soud však o změně žalobního petitu nerozhodl.

[18] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že nebylo potřebné, aby se krajský soud zabýval námitkami vztahujícími se k rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Souhlasí s tím, že totéž vzdělání lze uznat jen jedenkrát. Jde však o argumentaci, která se vztahuje k překážce věci rozhodnuté, nikoli překážce věci zahájené. Pro překážku věci rozhodnuté správní řád nevyžaduje, aby se jednalo o tutéž věc.

[19] Dále jsou v kasační stížnosti uvedeny námitky proti předchozímu zrušenému rozsudku krajského soudu. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že studijní programy se porovnávají v hrubých rysech. Tvrdí, že existuje správní praxe spočívající v tom, že zahraniční studijní program se porovnává se studijním programem u té vysoké školy, která o uznání rozhoduje.

[20] Stěžovatel má za to, že právo seznámit se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu se vztahuje i na situace, kdy je řízení zastaveno. Porušení § 36 odst. 3 správního řádu je vždy vadou, která může mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí.

[21] Úmluvu o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu (č. 60/2000 Sb. m. s.; dále jen „Lisabonská úmluva“) na daný případ dle stěžovatele aplikovat nelze, jelikož není self-executing.

[22] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[23] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelova interpretace nostrifikační správní praxe je zcela mylná. Není vůbec zřejmá podstata jím tvrzeného srovnání studijních programů, je-li vůbec prováděno. Zákon o vysokých školách umožňuje v § 89 odst. 3 uznat zahraniční vysokoškolské vzdělání, aniž by vysoká škola prováděla srovnání studijních programů, jelikož k uznání může dojít též na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy nebo na základě rozsahu znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací.

[24] Konkrétní zahraniční vysokoškolské vzdělání nemůže být uznáno několikrát. Podání žádosti o uznání takového vzdělání zakládá překážku litispendence. Teprve není-li žádosti vyhověno, může žadatel podat žádost jiné věcně příslušné veřejné vysoké škole. V případě vyhovění žádosti je pak založena překážka věci rozhodnuté.

[25] V rámci posuzování žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání se studijní programy hodnotí v tom smyslu, zda jsou shodné v hrubých rysech. Rozhodovat o žádosti může vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.

[26] Ust. § 36 odst. 3 správního řádu se na stěžovatelův případ nevztahovalo, jelikož žalovaný nerozhodoval *ve věci*, jak toto ustanovení předpokládá, ale řízení zastavil. Nešlo ani o podklady *nově pořízené* odvolacím správním orgánem. Žalovaný nepovažoval za potřebné před vydáním svého rozhodnutí pořizovat nové podklady rozhodnutí. Dle § 90 odst. 4 správního řádu odvolací orgán, pokud zjistí, že nastala skutečnost odůvodňující zastavení řízení, napadené rozhodnutí *bez dalšího* zruší a řízení zastaví.

[27] Všechny relevantní skutečnosti byly nepochybně známy stěžovateli, který byl původcem všech žádostí doručených Západočeské univerzitě v Plzni, Masarykově univerzitě, Karlově univerzitě a Univerzitě Palackého v Olomouci. O souběžných řízeních, která byla zahájena poté, co Západočeská univerzita v Plzni obdržela jeho žádost, musel vědět. Bylo též jeho povinností dle § 8 odst. 1 správního řádu o podání dalších žádostí informovat jednotlivé vysoké školy. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[28] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátkou. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského

soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

IV. a) Skutkové okolnosti případu

[29] Stěžovatel doručil dne 5. 4. 2011 Masarykově univerzitě žádost o uznání zahraničního vysokoškolského studia, v níž uvedl, že je absolventem Mezinárodního institutu podnikatelství a práva v Praze, kde získal titul magistr práva ve studijním programu akreditovaném Zakarpatskou státní univerzitou. K žádosti přiložil kopii diplomu Zakarpatské státní univerzity. Stěžovatel Masarykovu univerzitu nijak nezpravil o tom, že před podáním této žádosti podal žádost o uznání stejného studia u Západočeské univerzity v Plzni. Masarykovu univerzitu neinformoval ani o tom, že žádost o uznání stejného studia souběžně podal i u dalších veřejných vysokých škol (Karlovy univerzity a Univerzity Palackého v Olomouci).

[30] Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2011, č. j. MU/34925/2011/RMU, Masarykova univerzita stěžovatelovu žádost zamítla. Na základě odvolání žalovaný uvedené rozhodnutí Masarykovy univerzity zrušil a řízení o žádosti zastavil. Poukázal na to, že řízení o žádosti o uznání shodného studia bylo zahájeno před podáním žádosti Masarykově univerzitě. Řízení o předchozí žádosti přitom dle žalovaného založilo překážku litispendence ve vztahu k řízení o žádosti předložené Masarykově univerzitě.

[31] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 29. 7. 2014, č. j. 29 A 5/2013 - 141, který však Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 25. 2. 2015, č. j. 9 As 250/2014 - 171, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (všechna zde citovaná rozhodnutí krajského i Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Poté krajský soud vydal rozsudek ze dne 6. 10. 2015, č. j. 29 A 5/2013 - 299, jímž žalobu opět zamítl. Posledně zmíněný rozsudek je napaden nynější kasační stížností.

IV. b) Přípustnost opakované kasační stížnosti

[32] Nejvyšší správní soud rozhoduje o kasační stížnosti směřující proti rozsudku krajského soudu, který byl vydán poté, co původní rozsudek krajského soudu byl Nejvyšším správním zrušen. V takovém případě je vhodné se krátce zmínit o přípustnosti kasační stížnosti ve vztahu k § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., dle něhož je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, „*jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*“.

[33] Výkladem citovaného ustanovení se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165 (publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS), kde v bodě 24. uvedl, že z § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. judikatura dovodila výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Pokud se pro procesní pochybení krajského soudu v původním rozsudku nemohl Nejvyšší správní soud vyslovit k určité

právní otázce (typicky věcnému hodnocení sporu), nemůže § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. bránit stěžovateli, aby v následné kasační stížnosti uplatnil námitky, jimiž se v předchozím řízení o kasační stížnosti nebylo možno zabývat pro procesní pochybení krajského soudu.

[34] Přesně taková situace nastala v nynější věci, jelikož předchozí rozsudek krajského soudu byl zrušen pro procesní pochybení a pro vadné posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kdy však závazný právní názor Nejvyššího správního soudu ponechal značně široký prostor pro nové posouzení námitky nepřezkoumatelnosti ze strany krajského soudu. Na její nové posouzení pak nemůže dopadat limitace přípustnosti kasační stížnosti v § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jelikož nešlo o otázku cele posouzenou Nejvyšším správním soudem z důvodu předchozího postupu krajského soudu, přičemž argumentace v nynější kasační stížnosti se týká jen oblastí, k nimž se Nejvyšší správní soud nemohl v předešlém rozsudku vyjadřovat.

IV. c) Námitka, že krajský soud nerozhodl o změně žaloby

[35] Stěžovatel namítl, že ve své žalobě ze dne 15. 8. 2012 v petitu navrhoval zrušení rozhodnutí žalovaného, ve svém podání ze dne 27. 5. 2015 pak petit upravil tak, že požadoval vyslovit nicotnost rozhodnutí žalovaného, a pro případ, že by nicotnost soud neshledal, pak navrhoval rozhodnutí žalovaného zrušit. Krajský soud dle jeho mínění nerozhodl o změně žaloby dle § 95 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s.

[36] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v nynějším případě vůbec nelze uvažovat o tom, že by popsaná situace představovala změnu žaloby.

[37] Na řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) dopadá i § 76 odst. 2 s. ř. s., dle něhož soud i bez návrhu vysloví nicotnost žalobou napadeného správního aktu, pokud shledá, že trpí vadami, jež vyvolávají jeho nicotnost (za podmínky splnění podmínek řízení o žalobě). To v praxi znamená, že i v případě, že žalobce v žalobě dle § 65 a násl. s. ř. s. navrhuje zrušit správní rozhodnutí a věc vrátit žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení, soud z úřední povinnosti (*ex offo*) prověřuje, zda žaloba nesměřuje proti nicotnému správnímu aktu, a to i v případě, když žalobce výslovně nepožaduje prohlásit nicotnost.

[38] Vzhledem k závažnosti vad, které způsobují nicotnost, a důsledkům nicotnosti správního aktu probíhá posouzení nicotnosti před samotným hodnocením žalobních námitek poukazujících na vady způsobující nezákonnost, nikoli však nicotnost.

[39] I v případě, že za splnění všech procesních podmínek žalobce v petitu žaloby požaduje toliko správní rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, je soud na základě § 76 odst. 2 s. ř. s. zavázán k hodnocení, zda napadený správní akt není nicotný, a pouze v případě, že nicotný není, přistupuje k hodnocení, zda jsou dány důvody pro zrušení napadeného správního rozhodnutí.

[40] Neshledá-li soud vadu způsobující nicotnost a nebyly-li vzneseny námitky nicotnosti, nemusí se v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec zmiňovat o tom, proč nicotnost neshledal. Pokud byly námitky nicotnosti v žalobě vzneseny, ale soud je neshledal důvodnými, musí soud v odůvodnění uvést, proč námitky nicotnosti vyhodnotil

jako nedůvodné. Rozhodné však je, že na základě žaloby dle § 65 a násl. s. ř. s. při splnění podmínek řízení má soud vždy ověřit, že napadený správní akt není nicotný (byť výsledek tohoto ověření nemusí být uveden v odůvodnění, a to za situace, kdy soud nicotnost neshledá a žalobce ji nenamítá).

[41] Dle výše uvedeného pak lze v podmínkách nynější věci uvést, že již na základě žaloby ze dne 15. 8. 2012 se měl krajský soud *ex offo* zabývat i otázkou nicotnosti napadeného správního aktu. K hodnocení nicotnosti a jejímu prohlášení, pokud by ji soud shledal, vedla s ohledem na § 76 odst. 2 s. ř. s. již žaloba ze dne 15. 8. 2012. Podání ze dne 27. 5. 2015, v němž stěžovatel v petitu vyjádřil požadavek na prohlášení nicotnosti, pak v žádném případě nemůže být změnou žaloby.

IV. d) Námitka nicotnosti rozhodnutí žalovaného

[42] Stěžovatel dovozoval, že rozhodnutí žalovaného je nicotné, jelikož bylo podepsáno Mgr. Karolínou Gondkovou, o níž tvrdil, že není oprávněnou úřední osobou. Aniž by to blíže dokládal, tvrdil, že Mgr. Gondková nikdy nebyla vnitřním předpisem nebo pověřením vedoucího úřadu ustanovena jako oprávněná úřední osoba. Uvedl, že ve spise není založen záznam o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou.

[43] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nicotnost může způsobit i to, že akt, který budí zdání správního rozhodnutí, není vůbec projevem vůle vykonavatele veřejné správy. Šlo by např. o případ, kdy takový akt vydala soukromá osoba, která není správním orgánem a ani k němu nijak nepřísluší. (srov. Hendrych D. a kol. *Správní právo. Obecná část.* 5. rozšířené vydání, Praha: C. H. Beck, 2003, s. 140; Sládeček V. *Obecné správní právo*. 1. vydání, Praha: ASPI. S. 105). O takový případ v nynější věci nejde ani vzdáleně a rozhodnutí žalovaného nicotné není.

[44] Ve vztahu k absenci podpisu oprávněné úřední osoby Nejvyšší správní soud již v minulosti uvedl (v rozsudku ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 109/2010 - 56), že nicotnost by mohla být způsobena tehdy, pokud by absence podpisu ve svém důsledku současně odrážela skutečnost, že vůbec nejde o projev vůle správního orgánu. Takový případ však nenastává tehdy, bylo-li rozhodnutí podepsáno úřední osobou, která však neměla oprávnění k podpisu daného rozhodnutí.

[45] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel nijak nezpochybňoval, že by Mgr. Karolína Gondková byla ředitelkou odboru vysokých škol Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, jak je v rozhodnutí žalovaného u jejího jména uvedeno. Zpochybňoval pouze, zda byla ustavena jako oprávněná úřední osoba pro řízení o jeho odvolání.

[46] Ředitelé odborů na ministerstvech patří mezi zaměstnance, které je možno dle § 15 odst. 2 správního řádu pověřit prováděním úkonů takových ministerstev ve správních řízeních nebo je k tomu oprávnit vnitřními předpisy. Ministerstva obecně mohou vydávat správní rozhodnutí prostřednictvím ředitelů svých odborů. Správní rozhodnutí podepsané ředitelem odboru je zcela jednoznačně přičitatelné ministerstvu, na kterém takový ředitel působí.

[47] Při hodnocení nicotnosti je více než dostatečné zjištění, že rozhodnutí vydala osoba působící v rámci správního orgánu, které obecně lze svěřit činění úkonů ve správním řízení, mezi něž se řadí i vydání rozhodnutí. Zákon ve vztahu k takové osobě obsahuje určité požadavky, aby šlo o vydání rozhodnutí z procesního hlediska bezvadné (např. to, že nesmí jít o úřední osobu vyloučenou pro podjatost). Takové zákonné podmínky se však vztahují k otázce zákonnosti rozhodnutí, nikoli existence rozhodnutí či jeho neexistence (nicotnosti). Mezi popisované podmínky, které se mohou dotýkat zákonnosti rozhodnutí, nikoli však jeho existence, je i existence pověření ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu pro konkrétní úřední osobu či oprávnění dle vnitřních předpisů.

[48] V nynější věci bylo rozhodnutí žalovaného vydáno prostřednictvím ředitelky odboru vysokých škol, která působí v rámci organizační struktury žalovaného a které je možné svěřit vydání rozhodnutí. Z těchto důvodů nelze hovořit o tom, že by rozhodnutí nebylo přičitatelné žalovanému. Otázka, zda je ve spise založen záznam o tom, kdo je pověřenou úřední osobou, či pověření či oprávnění dle vnitřního předpisu ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu, se netýká nicotnosti rozhodnutí, ale jde pouze o otázku zákonnosti.

[49] Vzhledem k tomu, že tvrzení o nedostatku pověření či oprávnění u Mgr. Gondkové stěžovatel uplatnil až po uplynutí lhůty k podání žaloby, v níž lze jedině žalobu rozšířit o dosud neuplatněné žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), krajský soud se zcela správně nezabýval tím, zda byl nebo nebyl porušen § 15 správního řádu.

[50] Poukaz stěžovatele na to, že dle jeho názoru nemohou správní rozhodnutí vydat uklízečky či údržbáři, je pro uvedené hodnocení irelevantní, a to z důvodu zcela rozdílného postavení těchto osob oproti ředitelům odborů ministerstev, kterým lze svěřit výkon pravomoci správního orgánu.

IV. e) Námitka nicotnosti rozhodnutí Masarykovy univerzity z důvodu jeho podpisu prorektorem

[51] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tím, že by rozhodnutí Masarykovy univerzity o stěžovatelově žádosti bylo nicotné z toho důvodu, že je podepsal prorektor, a nikoli rektor.

[52] Dle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice vydává veřejná vysoká škola. Zákon o vysokých školách tak zakládá věcnou příslušnost veřejné vysoké školy k rozhodování o žádostech o uznání vzdělání. To potvrzuje i § 90 odst. 1 zákona o vysokých školách, dle něhož „[v]*e věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace veřejnou vysokou školou rozhoduje rektor.*“ Citované ustanovení spoluzakotvuje věcnou příslušnost veřejné vysoké školy pro věci uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace a současně určuje, který orgán vysoké školy (zde rektor) ve věcech uznání rozhoduje. Ve vztahu k rektorovi jde o funkční příslušnost, jak stěžovateli Nejvyšší správní soud objasnil již v bodu [34] rozsudku ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 22/2015 - 143, k čemuž v bodě [35] uvedeného rozsudku dodal, že „*funkční nepříslušnost nemůže být důvodem nicotnosti podle § 77 odst. 1 správního řádu. Tu může způsobit jen nedostatek příslušnosti věcné. S případným nedostatkem funkční příslušnosti je pak spojována ‚pouze‘*

nezákonnost rozhodnutí, nikoli nulita, k níž je soud povinen přihlížet ex offo *(srov. VEDRAL, Josef.* Správní řád: komentář. *2. vyd. Praha: Ivana Hexnerová - Bova Polygon, 2012, s. 666).*"

[53] Rektorovi Masarykovy univerzity navíc nic nebránilo, aby v souladu s § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách pověřil určeného prorektora k tomu, aby jej zastupoval ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace.

[54] Dle § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách: „*Rektora zastupují v jím určeném rozsahu prorektoři. Prorektory jmenuje a odvolává rektor.*" Smyslem daného ustanovení je umožnit nastavení pravidel efektivního fungování vysoké školy tak, aby vysoká škola nebyla ochromena při plnění svých úkolů v případě delší nepřítomnosti rektora (např. v případě dovolené či déle trvající nemoci), případně aby nedošlo k zahlcení rektora. Zcela v souladu se smyslem citovaného ustanovení je to, aby se rektor dal zastupovat prorektorem i ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace veřejnou vysokou školou.

[55] Nelze souhlasit s názorem, že rektor se může dát zastupovat jen v samosprávné působnosti veřejné vysoké školy. Uvedený názor stěžovatel dovozoval ze systematiky zákona o vysokých školách, k čemuž poukázal na to, že § 10 odst. 4 je zařazen ve druhé části zákona nazvané *veřejná vysoká škola a její součásti*, a § 89 a § 90 regulující uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace jsou začleněny v deváté části zákona nazvané *státní správa*. Nejde o přesvědčivou argumentaci ve srovnání s jasným textem § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách, který žádným způsobem neomezuje okruh záležitostí, v nichž se rektor může dát prorektory zastoupit, a s vyloženým smyslem tohoto ustanovení. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z hlediska vnitřní struktury a přehlednosti zákona o vysokých školách je celkem logické, že ustanovení o zastupování rektora (§ 10 odst. 4) je pojednáno v ustanovení, které je věnováno rektorovi (§ 10).

[56] Lze tedy shrnout, že rektor není omezen v tom, v jakých záležitostech, které mu zákon o vysokých školách svěřuje, se nechá zastoupit prorektory.

IV. f) Námitka nicotnosti rozhodnutí Masarykovy univerzity z důvodu zjevné vnitřní rozpornosti

[57] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že by krajský soud v době vydání svého rozsudku nebyl dostatečně seznámen s rozsudkem Nejvyššího správního soudu, kterým byl zrušen předchozí rozsudek krajského soudu v dané věci. Ta část záznamu vyhlášení rozsudku, na kterou stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje, jednoznačně svědčí o nepodloženosti jeho uvedeného tvrzení. Krajský soud zde totiž srozumitelně rekapituloval podstatu názoru Nejvyššího správního soudu z části V. b) rozsudku sp. zn. 9 As 250/2014, jímž byl zrušen předešlý rozsudek krajského soudu.

[58] Záznam vyhlášení rozsudku, který navazuje na stěžovatelem odkazovaný úsek vyhlášení rozhodnutí, jednoznačně dokládá, že krajský soud konstatoval, že námitka týkající se vnitřní rozpornosti v odvolání svou povahou nebyla námitkou nicotnosti. Krajský soud se zabýval tím, zda byla rozhodující materiální povaha a obsah námitky nebo její pouhé označení, čímž vyhověl požadavku Nejvyššího správního soudu uvedenému v bodě [54] rozsudku sp. zn. 9 As 250/2014. Dospěl k závěru, že podstatná je povaha námitky a že její označení jako námitky nicotnosti nebylo v dané věci určující. Tuto úvahu

krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za dostatečně rozvedenou, navazuje totiž na vymezení podstaty nicotnosti jako nejzávažnější vady způsobující neexistenci správního aktu. Krajský soud v dané souvislosti zdůrazňoval, že musí jít o závažný logický rozpor mezi jednotlivými částmi aktu. Při porovnání vad způsobujících nicotnost s důrazem na závažnost rozporu, která musí být takové intenzity, že o rozhodnutí nelze vůbec hovořit, a konkrétní formulace posuzované námitky pak krajský soud shledal, že vůbec nejde o námitku nicotnosti.

[59] Nejvyšší správní soud se zabýval tím, zda byla v odvolání uplatněna námitka, kterou lze kvalifikovat jako námitku nicotnosti. Jde-li o vady způsobující nicotnost, musí jít o natolik defektní akt, že se podle něj nelze vůbec řídit (např. proto, že z něj nelze seznat, jakým způsobem se má adresát chovat; že akt zavazuje k plnění nemožnému; že zavazuje neexistující subjekt) anebo je naprosto zjevné, že zde není povinnost se aktem řídit (např. pro absolutní nedostatek pravomoci vydatele aktu). S bližším pojednáním o podstatě, důsledcích a důvodech nicotnosti lze odkázat na body [29] až [31] usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65 (publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS). V § 77 odst. 2 správního řádu se mezi vady, které způsobují nicotnost, uvádí i zjevná vnitřní rozpornost. Značný důraz je zde však třeba klást na *zjevnost*, a to s ohledem na ten důsledek nicotnosti, že jde o akt neexistující, nikoho nezavazující. Půjde tedy zejména o takovou situaci, kdy z předmětného aktu nebude vůbec vyplývat, jaký byl jeho obsah, k čemu vlastně opravňuje či zavazuje, případně v jednotlivých částech bude akt vykazovat závažný logický rozpor (srov. Hendrych D. a kol. *Správní právo. Obecná část.* 5. rozšířené vydání, Praha: C. H. Beck, 2003, s. 139). Závažný logický rozpor pak musí bránit tomu, aby šlo seznat, jak či zda vůbec bylo rozhodnuto, k čemu vlastně akt opravňuje či zavazuje.

[60] V odvolání stěžovatel dovozoval, že rozhodnutí Masarykovy univerzity je nicotné pro vnitřní rozpornost, kterou dovozoval z toho, že Masarykova univerzita na jednu stranu v odůvodnění uvedla, že ve stěžovatelově případě nešlo o zahraniční studijní plán a nešlo postupovat dle § 89 odst. 1 písm. b) a § 90 zákona o vysokých školách, a na druhou stranu uvedla, že rozhodla dle těchto ustanovení.

[61] V nynější věci je to, jak Masarykova univerzita rozhodla, jednoznačné – došlo k zamítnutí stěžovatelovy žádosti ze dne 4. 3. 2011. Toho si byl dobře vědom i stěžovatel, jelikož v úvodu svého odvolání zmiňuje, že jeho žádost byla zamítnuta. Podstatou nicotnosti pro zjevnou vnitřní rozpornost je, že závažný logický rozpor musí bránit tomu, aby šlo seznat, jak či zda vůbec bylo rozhodnuto. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze samotného odvolání je patrno, že stěžovatel věděl, jak bylo o jeho žádosti rozhodnuto. Odvolání se vůbec nevěnuje tomu, že měl být naplněn znak *zjevnosti* u dovozované vnitřní rozpornosti. Tím méně je pak z odvolání možno dovodit, že by mělo jít o natolik zjevnou vnitřní rozpornost, pro kterou nelze seznat, jak či zda vůbec bylo rozhodnuto (naopak stěžovatel uvedl, že šlo o „*rozhodnutí rektora Masarykovy univerzity o zamítnutí mé žádosti o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice*“). Povaha odvolací námitky nebyla taková, že by naplňovala námitku nicotnosti, na čemž nic nezměnilo ani použití slov „nicotné“ či „paakt“.

[62] Dodat lze, že § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách zakládá pravomoc veřejných vysokých škol rozhodovat o žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského

vzdělání a kvalifikace v České republice. Z § 89 a § 90 zákona o vysokých školách lze dovodit, že veřejná vysoká škola rozhoduje o podáních, v nichž o sobě podatel prohlašuje, že absolvoval studium na zahraniční vysoké škole a žádá o jeho uznání v České republice. Tato tvrzení činí z podání žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. V rámci posuzování žádosti je pak veřejná vysoká škola oprávněna prověřovat, zda je žadatel skutečně absolventem, zda jde skutečně o zahraniční vysokou školu, zda vzdělání umožňuje jeho uznání v České republice, zda žádost obsahuje předepsané podklady apod. V případě, že vysoká škola zjistí, že některé z těchto podmínek nejsou splněny (a tato vada nebyla odstraněna, lze-li ji odstranit), žádost zamítne.

[63] Nepodložené je současně stěžovatelovo tvrzení, že krajský soud se neseznámil s formulací námitky poukazující na vnitřní rozpornost v odvolání a že pouze vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, č. j. 6 Ans 3/2013 - 31. Krajský soud zdůrazňoval, že nicotnost z důvodu zjevné vnitřní rozpornosti musí být natolik závažná, že vede k faktické neexistenci správního aktu. Z napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud byl seznámen s obsahem odvolací námitky (viz bod [47] napadeného rozsudku) a že v posuzované věci vyhodnotil, že odvolací námitka obsahově na vadu nicotnosti ani nepoukazovala. Hodnocení, že § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách zakládá pravomoc veřejných vysokých škol rozhodovat o žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice a že z rozhodnutí Masarykovy univerzity je patrné, že žádost byla zamítnuta, se týká nynější věci.

IV. g) Námitka týkající se vázanosti krajského soudu rozhodnutími Nejvyššího správního soudu

[64] Stěžovatel má za to, že krajský soud se cítil být vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 108, kterým byla zamítnuta kasační stížnost, kterou stěžovatel podal ve věci jeho žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání podané Univerzitě Palackého v Olomouci. Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o nedůvodnou námitku.

[65] Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že krajský soud zřetelně odlišoval mezi rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ve *shodné* věci a rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v *obdobné* věci. Za rozsudek ve shodné věci krajský soud považoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 250/2014, kterým byl zrušen předešlý rozsudek krajského soudu. Jde o logické označení, jelikož Nejvyšší správní soud zde rozhodoval v přesně té samé věci, v níž byl vydán nyní napadený rozsudek (šlo o věc stěžovatelovy žádosti adresované Masarykově univerzitě). Za obdobnou věc (srov. bod [44] napadeného rozsudku) považoval krajský soud rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 153/2014, kde šlo o věc stěžovatelovy žádosti adresované Univerzitě Palackého v Olomouci.

[66] Krajský soud uvedl, že mu nepřísluší polemizovat se závěry a názory Nejvyššího správního soudu ve shodné věci (tj. s rozsudkem sp. zn. 9 As 250/2014). Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o aplikaci pravidla v § 110 odst. 4 s. ř. s., dle něhož za situace, kdy Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, je krajský soud v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku. Krajský soud tak byl vázán právním názorem vysloveným

v rozsudku sp. zn. 9 As 250/2014 a nebylo namístě, aby s ním v novém rozhodnutí polemizoval.

[67] Co se týče rozsudku sp. zn. 6 As 153/2014 (slovy krajského soudu rozsudku Nejvyššího správního soudu v obdobné věci), nelze hovořit o vázanosti krajského soudu názorem Nejvyššího správního soudu ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. (tj. o kasační závaznosti). To ovšem neznamená, že z takového rozhodnutí nemůže krajský soud vycházet, pokud jej rozhodnutí kvalitou své argumentace přesvědčí, což byl případ náhledu krajského soudu na rozsudek sp. zn. 6 As 153/2014. Na druhou stranu, nejde-li o závaznost ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s., může krajský soud vést polemiku s dřívějším názorem Nejvyššího správního soudu.

[68] Z rozsudku krajského soudu vyplývá, že pojednání o tom, že krajský soud není oprávněn polemizovat s názory Nejvyššího správního soudu ve shodné věci (bod [42] napadeného rozsudku), se vztahovalo k rozsudku sp. zn. 9 As 250/2014, jímž byl v dané věci zrušen předchozí rozsudek krajského soudu. Z napadeného rozsudku však nelze dovodit, že by krajský soud považoval za nemožné se odchýlit od rozsudku sp. zn. 6 As 153/2014. Krajský soud se od posledně zmíněného rozsudku neodchyloval, jelikož se s jeho argumentací ztotožnil (k tomu srov. např. bod [63] napadeného rozsudku), nikoli proto, že by měl za to, že se od něj odchýlit nemůže.

IV. h) Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu

[69] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný z důvodu, že krajský soud konstatoval, že není jeho úkolem posuzovat tvrzení o rozporu rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 153/2014 a sp. zn. 9 As 250/2014. Nejvyšší správní soud plně souhlasí s tím, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu krajský soud nepřezkoumává rozsudky jiných senátů Nejvyššího správního soudu. Krajský soud tedy neměl důvodu se zabývat tvrzeními o rozpornosti uvedených rozsudků, což stěžovateli objasnil. Podstatné je, že krajský soud srozumitelně a úplně objasnil, proč na základě žalobních námitek nezrušil napadené správní rozhodnutí a jakými úvahami se přitom řídil.

[70] Důvodná není ani námitka, že nepostačí, pokud krajský soud umožnil stěžovateli předestřít důvody jeho nesouhlasu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 153/2014, z nichž krajský soud vycházel, ale je třeba taktéž zabývat se touto argumentací. Krajský soud v napadeném rozsudku stěžovateli předestřel ucelené posouzení jím předložených žalobních námitek.

[71] Kromě tvrzení o rozporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, jíž neměl krajský soud důvod se zabývat (viz bod [69] shora), stěžovatel ve vztahu k překvapivosti rozhodnutí a k § 36 odst. 3 správního řádu uváděl, proč si myslí, že jím odkazovaná judikatura především Nejvyššího správního soudu na věc dopadá. Krajský soud odůvodnil, proč odkazovaná judikatura pro řešený případ postrádá relevanci. Stěžovatelovu argumentaci tudíž neopomněl, naopak se jí zabýval, na čemž nemůže nic měnit to, že se se stěžovatelem neztotožnil.

[72] Krajský soud se k odkazované judikatuře vyjádřil v bodě [63] svého rozsudku. Ve vztahu k námitce překvapivosti rozhodnutí krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 153/2014, kde byla tato problematika vyřešena. Hodnocení

krajského soudu ve vztahu k § 36 odst. 3 správního řádu vycházelo z toho, že stěžovatel věděl, že podal žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání k více veřejným vysokým školám, a nemohl být překvapen, že to zjistí žalovaný, který posuzoval odvolání proti zamítavým rozhodnutím těchto univerzit o stěžovatelových žádostech. Krajský soud dále vyhodnotil, že součástí práva na seznámení s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu není právo na seznámení účastníka se závěry, které na základě podkladů hodlá správní orgán učinit. Skutečnost, že stěžovatel podal více žádostí, vyšla najevo až v odvolacím řízení, jelikož o ní stěžovatel jednotlivé veřejné vysoké školy nezpravil. Krajský soud pak nepřiléhavost stěžovatelem odkazované judikatury spatřoval v tom, že se buď týká meritorního rozhodování (ve věci posuzované krajským soudem však žalovaný řízení před vysokými školami zastavil), skutečností účastníkům neznámých (krajský soud objasnil, že stěžovatel musel vědět, že podal více žádostí a že tuto skutečnost musí zjistit žalovaný, u něhož se sešla jeho odvolání) nebo zcela jiných otázek než zastavení řízení z důvodu litispendence. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že krajský soud reagoval na stěžovatelovy výhrady.

[73] Krajský soud srozumitelně objasnil, proč stěžovatelem odkazovaná judikatura na řešený případ nedopadá, i ve vztahu k rozsudku ze dne 27. 3. 2009, č. j. 4 As 71/2008 - 123, kde šlo o případ, kdy se odvolací orgán ve svém rozhodnutí odvolával na doplněnou fotodokumentaci, s níž nebyl účastník v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámen, a z rozsudku sp. zn. 4 As 71/2008 nevyplývá, že by o ní jinak věděl. Rozdílnost uvedeného případu od nynější věci spočívá v tom, že stěžovatel musel vědět, že podal více žádostí a že tuto skutečnost zaznamená žalovaný, u něhož se sešla stěžovatelova odvolání. V bodě [63] napadeného rozsudku krajský soud zmiňoval, že stěžovatelem odkazovaná judikatura není relevantní z důvodu, že se týkala skutečností účastníkům neznámých, což byl právě případ rozsudku sp. zn. 4 As 71/2008. U odkazovaných nálezů Ústavního soudu (sp. zn. I. ÚS 654/03, II. ÚS 523/02, I. ÚS 220/04) je odlišnost v tom, že nešlo o případ zastavení řízení pro případ litispendence, ale meritorního posuzování (či posuzování nákladů řízení).

IV. i) Překážka litispendence ve správním řízení

[74] Dle § 48 odst. 1 správního řádu: „*Zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.*“

[75] Krajský soud zcela adekvátně vyhodnotil, že podmínky citovaného ustanovení byly v nynější věci splněny. Jediným účastníkem řízení vedeného Masarykovou univerzitou a řízení vedeného Univerzitou Palackého v Olomouci byl stěžovatel. V obou řízeních stěžovatel podal žádost o uznání totožného zahraničního vysokoškolského studia. Obě žádosti přitom vycházely ze stejného skutkového základu, totiž skutečnosti, že prostřednictvím Mezinárodního institutu podnikatelství a práva stěžovatel získal na Zakarpatské státní univerzitě titul magistr práva. Právě toto vzdělání požadoval stěžovatel v obou případech uznat.

[76] Vzhledem k tomu, že překážka litispendence úzce souvisí s překážkou věci rozhodnuté (*rei iudicatae),* nespatřuje Nejvyšší správní soud žádné pochybení krajského soudu, který dodal svému rozhodnutí na přesvědčivosti tím, že konstatoval, že totožné zahraniční vysokoškolské vzdělání lze v České republice uznat pouze jedenkrát.

[77] Pro hodnocení litispendence je irelevantní stěžovatelovo tvrzení o tom, že se při uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace vytvořila správní praxe spočívající v porovnání dvou konkrétních studijních programů, přičemž se dle stěžovatele nevychází pouze z hrubých rysů programů. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 6 As 153/2014, vytvoření správní praxe v tom smyslu, jak ji prezentuje stěžovatel (aniž by Nejvyšší správní soud dělal jakékoliv závěry o tom, zda taková praxe existuje či nikoliv), nesouvisí s otázkou existence překážky litispendence, ale může mít toliko vliv na meritorní posouzení žádosti, resp. správnosti zamítnutí žádosti. V daném případě však bylo rozhodnuto procesně a předestřená otázka tudíž není předmětem tohoto řízení. Z tohoto důvodu též nebylo třeba provádět důkazy, které měly dle stěžovatele prokazovat správní praxi.

[78] Nejvyšší správní soud dále nespatřuje důvod vyjadřovat se k námitkám, které stěžovatel směřoval proti předchozímu zrušenému rozsudku krajského soudu (tj. rozsudku ze dne 29. 7. 2014, č. j. 29 A 5/2013 - 141), neboť v nynějším řízení o kasační stížnosti nebyl a ani nemohl být zmíněný rozsudek napaden. Kromě toho se námitky vůči uvedenému rozsudku dotýkaly otázky správní praxe, která je pro nynější řízení nepodstatná (viz bod [77] shora).

IV. j) Námitka porušení § 36 odst. 3 správního řádu
a námitka vztahující se k překvapivosti rozhodnutí žalovaného

[79] Krajský soud shledal, že v řízení před žalovaným došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, dle něhož musí být účastníkům, nestanoví-li zákon jinak, dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Dospěl však k závěru, že nešlo o vadu, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí o odvolání.

[80] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání vyšel z toho, že stěžovatel podal více žádostí o uznání totožného vzdělání a že řízení o takové žádosti u Západočeské univerzity v Plzni bylo zahájeno dříve než u Masarykovy univerzity. Žalovaný do správního spisu založil stěžovatelovu žádost adresovanou Západočeské univerzitě. S ohledem na řízení o této žádosti žalovaný zrušil rozhodnutí Masarykovy univerzity a pro překážku litispendence zastavil řízení o žádosti doručené Masarykově univerzitě. Ve vztahu k žádosti doručené Západočeské univerzitě v Plzni, která byla vložena do odvolacího spisu, krajský soud shledal porušení § 36 odst. 3 správního řádu.

[81] Masarykova univerzita nebyla obeznámena s tím, že by žádost o uznání shodného vzdělání stěžovatel podal též u dalších veřejných vysokých škol. Stěžovatel ji o tom nijak neinformoval. Skutečnost, že stěžovatel podal více žádostí, zjistil až žalovaný, který rozhodoval o odvoláních podaných stěžovatelem. Stěžovatel sám musel vědět, že podal více žádostí, a musel též vědět, že tuto skutečnost zjistí žalovaný, u něhož se sešla odvolání proti zamítavým rozhodnutím veřejných vysokých škol ohledně stěžovatelových žádostí. Z tohoto důvodu krajský soud nepovažoval porušení § 36 odst. 3 správního řádu za vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[82] Nejvyšší správní soud plně souhlasí s krajským soudem, že shledané porušení § 36 odst. 3 správního řádu nemohlo mít vliv na zákonnost. Stěžovatel totiž věděl o tom, že podal více žádostí a znal i jejich obsah, jelikož byl jejich autorem. Dále nelze souhlasit

s tím, že by shledané porušení § 36 odst. 3 správního řádu vždy bez dalšího muselo představovat vadu, která měla vliv na zákonnost. Naopak, Nejvyšší správní soud postupuje tak, že hodnotí, zda porušení § 36 odst. 3 správního řádu ovlivňuje zákonnost rozhodnutí, k tomu srov. body [28] až [30] rozsudku ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 101, body [42] a [43] rozsudku ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 As 164/2012 - 54, bod [20] rozsudku ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Azs 59/2014 - 45, bod [45] rozsudku ze dne 2. 10. 2015, č. j. 2 As 84/2015 - 56. V uvedených rozsudcích porušení § 36 odst. 3 správního řádu nepředstavovalo vadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí.

[83] Ve stěžovatelem odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 71/2008 šlo o situaci, kdy účastník nebyl seznámen s podklady, na které se správní orgán ve svém rozhodnutí významně odvolával, z uvedeného rozsudku nevyplývá, že by o tomto podkladu účastník jakkoli věděl. Při posuzování dopadu procesní vady na zákonnost rozhodnutí pak Nejvyšší správní soud s ohledem na zmíněnou okolnost shledal, že v tehdy posuzované věci šlo o vadu s dopadem na zákonnost. Uvedené rozhodnutí však nijak nepopírá nutnost hodnotit, jaký dopad shledaná vada má na zákonnost rozhodnutí. V nynější věci odlišnost od věci řešené pod sp. zn. 4 As 71/2008 spočívá v tom, že o podání žádostí k více veřejným vysokým školám stěžovatel věděl a musel vědět, že žalovaný, u něhož se sešla stěžovatelova odvolání proti rozhodnutím těchto škol, tuto skutečnost zjistí.

[84] Krajský soud dále dospěl k závěru, že závěry judikatury vztahující se k překvapivému rozhodnutí nelze aplikovat na situaci, kdy odvolací správní orgán zjistí, že nejsou splněny podmínky řízení. V tomto hodnocení se neodchyloval od hodnocení Nejvyššího správního soudu v bodu [40] rozsudku sp. zn. 6 As 153/2014 ve věci žádosti totožného stěžovatele podané k Univerzitě Palackého v Olomouci. Nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 654/03, II. ÚS 523/02, I. ÚS 220/04, na které stěžovatel odkazoval, se netýkaly situace, kdy by odvolací soud shledal, že před soudem, jehož rozhodnutí bylo odvoláním napadeno, nebyly splněny podmínky řízení. Takové nálezy proto jen těžko mohou vyvracet závěr krajského soudu. Ostatně rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 153/2014 byl napaden ústavní stížností, kterou Ústavní soud odmítl jako zjevně neopodstatněnou. V této ústavní stížnosti byly uplatněny i námitky ve vztahu k překvapivosti rozhodnutí žalovaného, které Ústavní soud nepřesvědčily.

V. Závěr a náklady řízení

[85] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[86] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

[87] Současně Nejvyšší správní soud stěžovateli vrátil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Z § 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), vyplývá, že účastník řízení

podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil. K uvedenému srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 - 60. Jelikož stěžovatel zaplatil soudní poplatek za předešlou kasační stížnost (sp. zn. 9 As 250/2014), s podáním druhé kasační stížnosti (sp. zn. 9 As 286/2015) již nebyla spojena poplatková povinnost. Stěžovatel i za druhou kasační stížnost však soudní poplatek zaplatil, Nejvyšší správní soud mu jej tak vrátil dle 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích k rukám jeho zástupkyně. Třicetidenní lhůta k vrácení poplatku počítaná ode dne právní moci tohoto rozsudku vychází z § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu